

Zesde nieuwsbrief van Nicole.

Tja, en dan is *Mardi Gras* voorbij.

Je mist het elkaar '*Happy Mardi Gras*' wensen, want dat doet iedereen dus.

Het wordt zelfs vanuit auto's naar je geroepen, eigenlijk zogauw je met iemand oogcontact hebt, hoor je '*Happy Mardi Gras*'!

Je mist het plannen en kiezen welke parades je wilt zien.

Je mist zelfs het soms lang wachten tijdens de parades: de eerste keer kleumend in je *outfitje* (want de avonden kunnen fris zijn) daarna heb je geleerd en geef je de prioriteit aan comfortabel en warm gekleed gaan.

Je mist het kijken naar al die prachtige wagens en vrolijke, bonte mensen.

Je mist het beantwoorden van alle vragen van mensen waar je naast staat langs de route:

Waar komen jullie vandaan, blijven jullie voor Mardi Gras in New Orleans?(WAAAAAT, blijven jullie 6 maanden!!!!!!!!!!!!?????, alleen in New Orleans????!!!!!!), hoe is het weer in Nederland? Hebben jullie ook Mardi Gras? Enz.enz.enz.....)

Je mist het tegelijk met je buurman, die koppen groter is dan jij, grijpen naar een *bead*.

Je mist het competitiegevoel dat er heerst bij het verkrijgen van een *signature throw*, waar een bepaalde *Krewe* om bekend staat en waar jacht op gemaakt wordt.

Er zijn namelijk zeer fanatieke medemensen die werkelijk naar alles wat door de lucht vliegt grijpen en springen en die gebruik maken van hulpmiddelen, zoals grote tassen en zelfs vangnetten.

En nu druk ik het eigenlijk heel netjes uit.

Want soms is het gewoon OORLOG!!!!!!!!!!!!

De een na laatste parade die we gezien hebben was de *Zulu parade*.

We lezen ons voor zo'n parade uiteraard een beetje in en je praat ook met mensen.

Nou, de *Zulu parade* deelt elk jaar aan toeschouwers kokosnoten uit.

Men gooit ze liever niet, want ze kunnen kapot vallen.

Ze zijn met de hand geverfd en versierd en ZEEEEEEEEEEER gewild.

We stonden om 9 uur 's morgens klaar voor de parade, mooi plekje, de zon scheen, maar het waaide wel, waardoor het koud was.

Maar het was *Mardi Gras Day*, (carnavals dinsdag), en de dag der dagen, zal ik maar zeggen.

Dus Boi en ik vonden dat we nu echt allebei verkleed moesten gaan, koud of niet.

Heb ik in een van mijn vorige nieuwsbrieven een beetje lacherig gedaan over mensen met handschoenen, mutsen en oorwarmers, nu was ik jaloers.

Daar stond ik met mijn dunne cape....

(volgende bladzijde...)

Maar goed, je moet er iets voor over hebben.

Naast ons stonden 2 jongemannen.

De ene een leuke, sociale man, de andere een beetje sullig, keek wat voor zich uit, niet bepaald iemand die ik zag jagen op kokosnoten.

Het viel me op dat er geen dranghekken werden neergezet, zoals dat de voorgaande keren (weliswaar op andere plekken langs de route) wel het geval was.

Maar de sfeer vond ik heel gezellig.
Het werd wat drukker, maar wij hadden prima plekken.
Na toch wel een paar uur gewacht te hebben, zagen we in de verte de eerste wagen.
Tegen de tijd dat deze bij ons was, stond ik niet meer vooraan (Boi stond op een laddertje om foto's te kunnen maken), maar had iedereen zich inmiddels verdrongen tegen de wagens.

De strijd om de kokosnoten was begonnen!
En dat is dan niet een arm omhoog steken, neen, dat gaat met krijsen, duwen, schreeuwen, trekken, bedelen, vooral veel bedelen, onderhandelen en kinderen of mensen die kleiner zijn (zoals ik) naar achteren duwen.
Het was OORLOG!
De aardige jongemannen die naast ons gestaan hadden zag ik voor me veranderen in beesten. Die keken nergens meer naar, een van de twee mannen bleek zijn postuur en lengte mee te hebben en hij had een grote tas die hij voor mijn gezicht open hield om zoveel mogelijk te vangen. Zijn vriend schreeuwde hele verhalen dat hij voor zijn kinderen knuffels en kokosnoten wilde hebben en wees willekeurig naar wat kinderen in de buurt die zogenaamd van hem zouden zijn. Het was echt een slapstick.
Er stonden kinderen naast me, die ik naar voren duwde, maar die ook wisten dat ze hun leven niet zeker waren, en die wat zenuwachtig weigerden.
En daar sta je dan tussen: mijn hoedje viel af, mijn boa verloor veren, mijn cape was ik op een gegeven moment kwijt en de elastiek van mijn maskertje knapte.
Ik had wel al wat andere *krempel*, die ik me tussen de elastiek van mijn rokje duwde, omdat mijn tas bij Boi lag en als ik die zou halen, dan was ik mijn plek kwijt, want ja zo' n kokosnoot hè.....

Ik keek op een gegeven moment met een wanhopige blik om naar Boi en zag dat mijn echtgenoot er glunderend een omhoog hield, gevangen, gekregen, ik weet het niet....maar we hadden er een. Want je gaat dus mee in de massa hysterie, dat is een hele vreemde gewaarwording. Want wat kan mij een kokosnoot nu schelen. We hadden al zoveel zooi die we niet eens allemaal mee naar huis kunnen nemen. Maar toch....zo'n kokosnoot werd op een gegeven moment wel een eerste levensbehoefte, hoewel constant in mijn achterhoofd de gedachte bleef spelen: *“waar zijn we mee bezig en wat gebeurt hier allemaal”*. Met gepaste trots kan ik echter zeggen dat ik, zonder smeken, schreeuwen en duw- en trekwerk een kokosnoot heb gekregen.

Was voor een groot aantal mensen 1 kokosnoot niet genoeg, ik had er genoeg van.
Ik ben scheldend terug naar Boi gegaan en die zag aan mijn verwilderde blik dat het tijd werd te gaan.
Dat hebben we gedaan, ook omdat de allerlaatste parade inmiddels gestart was.

'S middags zijn we met Darron nog wat langs verschillende bars gegaan, en hebben we onze ogen uitgekeken naar wat er allemaal op straat rondliep!

Mensen die we tegen kwamen en hoorden dat we die ochtend de *Zulu parade* gezien hadden EN dat we kokosnoten gekregen hadden (want dat wordt meteen gevraagd) waren wel onder de indruk en herkenden helemaal mijn relaas.

Het was onze eerste *Mardi Gras*, we hebben 24 parades gezien en heeeeeeel erg genoten.

En wat ga je doen als het allemaal voorbij is?

Eerst genieten van een luierdagje.

Je kent het wel: lekker uitslapen, blijven lopen in je jogging, de huishoudelijke taakjes een dagje uitstellen, pizza laten bezorgen door *Domino's*, eens kijken wat je nu daadwerkelijk met gevaar voor eigen leven hebt weten te bemachtigen tijdens de parades en daarna met pijn in je hart een selectie maken wat er mee gaat en wat er, naast de *beads*, gedoneerd wordt aan goede doelen (zie vorige nieuwsbrief).

Je hangt samen wat *beads* aan het stuur van je fiets, je maakt wat leuke plaatjes van al die vrolijk gekleurde kralen, je wast bekers af, die je gevangen hebt, om ze te kunnen gebruiken, je bekijkt foto's die je gemaakt hebt, kortom je geniet na van alles wat je gezien en meegemaakt hebt.

Op het moment dat ik dit schrijf zijn we een paar dagen verder.

We waren onlangs in een van de betere souvenirwinkeltjes, waar ik een magneet zag liggen met de tekst: '*do you know what it means to miss new Orleans*'.

Een lied waarvan ik de eerste noten als tattoo op mijn arm heb staan.

Het leek veel op de kunst van *Dr. Bob* (zie een eerdere nieuwsbrief), maar ik zag er *Simon* onder staan.

Uit navraag bleek dit een van origine Fransman te zijn, die al sinds jaar en dag in NO woont en hier zijn kunst maakt en verkoopt.

Ik kreeg ook te horen dat hij een werkplaats/winkel had in New Orleans.

Dus besloten we hier een kijkje te gaan nemen, en dit te combineren met een bezoekje aan een *comic store*, waar Boi zich zo heerlijk kan verliezen tussen alle strips en waar ik meestal even plaatsneem op een doos of iets anders waar ik op kan zitten.

Het ligt allemaal een beetje uit de slag, dus we moesten het doen met bussen, *streetcars*, nog wat bussen enz.

Maar het was heerlijk weer, en op de horloge kijken, doen we al sinds anderhalve maand niet meer.

Na even wat zoeken en vragen, vonden we de werkplaats van *Simon Hardeveld*.

Een en al kleurrijke en vrolijke werken nodigen je uit binnen een kijkje te nemen.

Simon was er zelf ook.

Met een zwaar Frans accent stond hij ons te woord.

Zijn moeder (of was het zijn vader) kwam van Roosendaal vertelde hij toen hij hoorde dat we Nederlanders zijn.

Een van zijn medewerkers bleek ook in de *Bywater* te wonen, een straat bij ons vandaan. Ze gaf ons een aantal tips van goede restaurantjes in de buurt.

Ik vroeg aan *Simon* of hij voor ons een bord wilde maken met *BYWATER* op, aangezien dit de buurt is waar we nu wonen.

In 2009 hebben we zo Ric en Darron leren kennen, die voor ons iets gemaakt hebben op basis van de straat waar we toen al een aantal jaren logeerden: *MAGAZINE*.

In 2012 hebben ze voor ons een lijst gemaakt met de tekst *PORT* en *St. CLAUDE* want daar logeerden we in 2012 en 2013.

Dus ik had eigenlijk mijn zinnen gezet op iets met *BYWATER* op.

Ric en Darron zijn gestopt met hun kunst, dus waren we aangewezen op iets anders.

Mijn oorspronkelijk idee was om *Dr. Bob* te vragen iets voor ons te maken, maar dan zouden we met hem in gesprek moeten, en dat zagen we nu niet zo zitten, gezien de ervaring die we hadden, terwijl we hem niet eens gezien of gesproken hadden!

Deze *Simon* was heel anders, hij was vriendelijk, toegankelijk, en meteen bereid iets voor ons te maken.

Toen we uiteindelijk vertrokken, kwam hij ons achterna rennen met 2 *Mardi Gras* bekers die hij ontworpen had.

Dit is klantenbinding.

Ondertussen genieten we hier van een weekje zomerweer:

Gemiddeld 23 graden, zon, blauwe lucht, heerlijk!

We zijn geregeld te vinden achter ons huisje of voor op de *porch*.

Vooral het gebruik maken van de *porch* heeft ook een sociale functie, een praatje met mensen wordt op deze manier snel gemaakt.

Inmiddels moet ik ook even terug komen op onze ervaring met de eerste kakkerlak.

Die is inmiddels opgevolgd door enkele, grote exemplaren die we, vooral 's avonds, door de keukens zagen wandelen.

We zijn nu dus de gaten aan het dichtmaken met materiaal dat we voorhanden hebben, waarvan we denken dat ze hierdoor naar binnen komen.

Ik moet zeggen dat ik toch geregeld de vloer afzoek naar die beesten als we zitten te eten.

En hoe warmer het wordt in New Orleans, hoe meer je ze ziet.....

Ik sta af en toe even stil bij mijn gevoel nu in tegenstelling tot het gevoel dat ik heb tijdens een jaarlijkse vakantie.

Het is echt heel anders.

In een vakantie probeer je zoveel mogelijk activiteiten te proppen, een avond thuis komt bijna niet voor.

Nu leven we zoveel relaxter.

Je doet de dingen die je ook in je andere thuis;) doet, maar dan op een iets ander tempo.

Ik ben me niet meer dagelijks bewust dat er een andere geur hangt, dat het weer anders is, dat je, o ja, moet denken in *Dollars*, en dat je bij alle bedragen die je in winkels ziet, *tax* moet tellen, dat je ineens optrekt met vrienden die je door het jaar heen alleen maar berichtjes stuurt.....Alles hoort bij je dagelijkse leven, maar je geniet eigenlijk overal van, of het nu gaat om boodschappen doen met Ric en Darron, naar de bibliotheek gaan, ergens gaan ontbijten/lunchen/dineren, 's avonds naar een bar gaan om naar een band te luisteren, naar de film gaan (wat te denken van de titel: *Pride and Prejudice and Zombies*) mensen uit te nodigen voor een etentje, 12 bussen nemen als je ergens naar toe wilt wat verder weg is, fietsen tegen de wind in, bij online bestellingen het opgeven van je nieuwe adres, (zelfs als de pakjes vervolgens gewoon op de *porch* worden achtergelaten omdat we niet thuis waren), alles is leuk.

Dus ook als er een stroomstoring is van 4 uur, net als het donker begint te worden.
Oorzaak was het slecht weer.

Maar dan maak je van de nood een deugd en ga je gezellig staan kijken waar de mannen, met gevaar voor eigen leven de boel weer aan elkaar knopen, want zo ziet de bekabeling van New Orleans er wel uit, alsof het allemaal aan elkaar geknoopt is.

Dat knopen duurde echter wel een paar uurtjes. Maar ook nu is een bijkomend voordeel weer het sociale aspect.

Als je dan zo staat te kijken naar de harde werkers, heb je ook nog eens best leuke gesprekken met buurtgenoten.

Niets mis mee.

Boi neemt zijn fototoestel overal mee naar toe en heeft oog voor de kleinste details.

Ik herinner me dat we niet zo lang geleden naar een boekpresentatie zijn gegaan van een natuur fotograaf.

Hij vertelde hoe het boek tot stand gekomen was en ook wat het soms vraagt van een partner.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik dat af en toe wel herken.

Als Boi dan staat te fotograferen, en ik denk, ja, en nu *doooooooooor!!!!*

Eigenlijk moet een fotograaf, als hij op jacht gaat naar mooie plaatjes, dit alleen doen.

Maar aangezien Boi zijn apparatuur overal mee naar toe sleept, zouden we in dat geval niets meer samen kunnen doen, dus we passen ons een beetje aan elkaar aan.

Want eerlijk is eerlijk, ik vind zijn foto's prachtig en ben ook super trots op hem.

Darron gebruikt Boi's foto's veelvuldig, ofwel om door te sturen naar vrienden of om op zijn *Facebook* te zetten.

Darron werkt bij een mobiele dierenarts, een kleine *non-profit organisatie* die het moet hebben van hier en daar wat magere subsidies, maar die regelmatig doet aan *fundraising*.

Zo ook laatst op een zondag.

Wij vonden dat we Darron hierin best wat konden steunen en zijn er naar toe gegaan.

Boi arriveerde met zijn fototoestel, en meteen kwam de vraag van Darron of hij foto's mocht gebruiken voor de website.

Om geld bij elkaar te sprokkelen, betaalde iedereen bij binnenkomst een bepaald bedrag, en was er tevens een *silent auction* georganiseerd:

Sponsors hadden een aantal zaken beschikbaar gesteld, waaronder ook waardebonnen, waarop een bod gedaan kon worden.

Ik zag een waardebon liggen van een *tattoo-shop*, en heel toevallig die *tattoo-shop* waar ik graag een kleine *tattoo* wil laten zetten.

Ik heb dus een bod gedaan en na 2 keer overboden te zijn, won ik de waardebon.

Kijk, dat is nu wat we een win-win situatie noemen.

Onlangs gingen we met Darron naar de Hong Kong Foodmarket.

Een grote supermarkt met Aziatische en exotische levensmiddelen en een paar grote aquarium bakken met vissen en kreeften voor gebruik.

We zagen hier een aparte vrucht liggen: *dragon fruit*.

Zo'n vrucht doet het goed op foto, dacht Boi.

Dus we kochten er 2.

Geen idee hoe die dingen smaken, maar ze zien er grappig uit.
Thuis gekomen, leg ik die dingen buiten op de tafel, denk er ook nog aan een leuke parapluutje erbij te leggen en maak een foto.

Boi daarentegen begint dan te slepen met handdoeken om een zo goed mogelijke achtergrond te creëren, en doet er vervolgens 3 kwartier over om met de juiste lens, in het juiste licht, foto's te maken.

En zo heb ik jullie meteen uitgelegd waarom mijn nieuwsbrieven vergezeld worden van kiekjes, op een paar mooie foto's na, want die zijn dan van Boi, en worden jullie met Boi's nieuwsbrieven verwend met prachtig, met zorg gemaakt beeldmateriaal.

Vanavond gaan we bij Ric en Darron oestersoep eten.

Ik heb nog nooit oesters gegeten.

Rauw schijnen ze wel wat weg te hebben van zout, slijmerig snot, maar gegrild en gekookt in de soep, blijkt het erg lekker te zijn.

Ik laat me verrassen.

Tot later.

Groetjes, Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com. Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden". Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert. Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[12 \(Nicole\)](#)

[11 \(Nicole\)](#)

[10b \(Boi\)](#)

[10 \(Boi\)](#)

[09 \(Nicole\)](#)

[08 \(Boi\)](#)

[07 \(Nicole\)](#)

[06 \(Boi\)](#)

[05 \(Boi\)](#)

[04 \(Nicole\)](#)

[03 \(Boi\)](#)

[02 \(Nicole\)](#)

[01 \(Boi\)](#)